

شهرسازان اروپایی با بافت‌های قدیمی چه می‌کنند؟

لجنت میان‌آبادی

است. و افسوس که این‌ها نه تنها اسیر خودباختگی مدیریتی شده‌اند بلکه حتی بلد نیستند که ادا و اطوار اروپایی بودن را به معنای واقعی آن در آورند. کاش یک بار با هزینه دولتی به چند کشور اروپایی سفر می‌کردند و آن‌وقت می‌دیدند که بیشترین جاذبه سیاحتی و تفریحی معروف‌ترین شهرها و کشورهای اروپایی همان مکان‌های تاریخی آن‌هاست که شاید به ندرت موردی یافت شود که قدمت آن به بیش از هزار سال برسد. آن‌وقت می‌دیدند که توسعه به سبک اسلامی‌اش پیشکش، به سبک اروپایی‌اش هم این نیست که آن‌ها دارند بر سر شهرها و کلان‌شهرها می‌آورند و همان غربی‌ها و اروپایی‌هایی که آن نسخه را برای دبی و مسجدالنبی پیچیده‌اند برای خودشان نمی‌پیچند. برای اثبات این مسئله بررسی این مورد خالی از لطف نیست.

کشور هلند از جمله کشورهایی است که در کنار سایر کشورهای اروپایی، اهمیت بسیار زیادی برای مکان‌ها، ساختمان‌ها و نمادهای تاریخی خود قائل است. سازها و نمادهای تاریخی این کشور نه تنها از اهمیت بسیار زیادی برخوردار هستند بلکه کمتر طرح و برنامه کلان عمرانی می‌تواند باعث تخریب و یا حتی تعدی به این مکان‌های تاریخی این کشور شود. شهر دلفت نیز به عنوان یکی از شهرهای

مسجدالنبی چه کسانی بوده‌اند؟ رضا امیرخانی در کتاب جانستان کابلستان به نکته ظریفی اشاره می‌نماید: "...وارثان همان جاعلان مرزهای سیاسی [که مرزهای زیادی بین کشورهای غرب آسیا و همچنین کشورهای آفریقایی کشیدند خود] به حذف مرزها روی آورده‌اند و مرزهای قدیمی خود را در اتحادیه اروپا در هم می‌شکنند". به راستی همین‌گونه است. همان‌هایی که شدیدترین قوانین و بیشترین سخت‌گیری‌ها را برای

تخریب و بازسازی ساختمان‌های قدیمی بسیار دشوار است و شما به سختی می‌توانید شهرداری شهر را مجاب به تخریب و بازسازی منزل مسکونی قدیمی خودتان کنید!

تخریب و از بین بردن مکان‌های تاریخی خود قائل‌اند؛ در طرح‌ها و طراحی‌های خود برای کشورهای در حال توسعه، هیچ ابایی از تخریب بافت‌های تاریخی و قدیمی ندارند. و صد افسوس که برخی مدیران بی‌خبر شهری مان نیز به اسم تقلید از اروپا و مدرن شدن بر این پندار غلط‌اند که تنها راه توسعه یک شهر، تخریب و از بین بردن بافت‌های تاریخی آن و جایگزین کردن برج‌های چند ده طبقه و مجتمع‌های تجاری مدرن و هتل‌های سر به فلک کشیده

از مدیران شهری شهرها و کلان شهرهای ایران از جمله شهر مشهد به جان بافت‌های تاریخی و قدیمی شهرهایشان افتاده‌اند و به اسم توسعه و نوسازی با الگوگیری و تقلید از سبک غرب و اروپا، آن هم یک تقلید کاملاً غلط و اشتباه، ضمن تخریب بافت‌های تاریخی شهرها به جای آن مجتمع تجاری و هتل و پاساژ برپا می‌کنند و با افتخار از آن به عنوان توسعه و مدیریت شهری یاد می‌کنند! متأسفانه آن چه که در کلان شهرهای ایران به ویژه

اگر برج ایفل و خیابان شانزلیزه پاریس را از پس زمینه شکل گرفته ذهنی مان در مورد جاذبه‌های گردشگری اروپا حذف کنیم؛ به راحتی می‌توان به این مسئله پی برد که اصلی‌ترین جاذبه‌های گردشگری پرمطراق اروپا؛ ساختمان‌ها، موزه‌ها و مکان‌های تاریخی این کشورها هستند. ساختمان‌های قدیمی که یا کلیساهای قدیمی هستند یا مکان‌های تاریخی که به زعم قدرت رسانه‌ای غربی‌ها به بخشی از پر طرفدارترین مکان‌های سیاحتی دنیای تبدیل شده‌اند. بعد است که شما به عنوان یک گردشگر به یک شهر سیاحتی در یک کشور اروپایی قدم بگذارید و کلیسای با قدمت ۲۰۰، ۳۰۰ و یا ۴۰۰ سال قدمت آن، جزو دیدنی‌های آن شهر معرفی نشود. لذا حفظ و نگهداری این ساختمان‌ها و مکان‌های تاریخی از اهمیت بسیار زیادی برای دولتمردان این کشورها برخوردار است که از هیچ تلاش و کوششی برای حفظ و نگهداری این مکان‌ها و ساختمان‌های قدیمی - که بعضی از آن‌ها نهایت قدمت شان به ۳۰۰ تا ۴۰۰ سال هم نمی‌رسد - دریغ نمی‌کنند.

اما آن چه این روزها در کشور ما به اسم توسعه و بازسازی و عمران اتفاق می‌افتد برعکس و خلاف آن چیزی است که برخی مدعی هستند. امروزه بسیاری

بنای قدیمی نگهداری شده در میان یک ساختمان مدرن در شهر اویرو - پرتغال